

KLAUS KENNETH

ORTODOXIA, DRUMUL REGAL

ÎN PRELUNGIREA CELOR
„2 MILIOANE DE KILOMETRI
ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI”

Convorbiri realizate de
Romeo PETRAȘCIUC și Raluca TODEREL

ISBN 978-606-94954-7-6

Editura Siluana
Făurei, 2020

care preoția nu este decât un mijloc de a strânge banii de pâine, și nu o chemare interioară. A studia teologia e un mod foarte plăcut de a trăi mai târziu – cui nu-i place să i se sărute mâna? Dar din acest mod de a privi lucrurile lipsește tocmai dumnezeiescul! De aceea, cred că oamenii trebuie treziți și nădăjduiesc că i-am zguduit și eu, măcar puțin.

Mă bucur, deci, cu inimă deplină de următoarea noastră întâlnire, spre care privesc cu multă speranță.

Cuprins

Un mic popas după „Două milioane de kilometri...”	5
„Calea Ortodoxiei este drumul regal”	9
De ce Ortodoxia?	23
Părintele Sofronie și fascinația dragostei lui Hristos	37
„Au venit demonii și mi-au dat puterile căutate și dorite”	60
În ghearele morții trupești și sufletești	86
„Dumnezeul nostru nu e fitecine...”	116

„Calea Ortodoxiei este drumul regal”

Klaus Kenneth, un nume care face înconjurul pământului de ceva vreme, în urma unor experiențe cu adevărat fulminante în căutarea Adevărului, identificat deplin cu Hristos. Am vrea să profităm de șederea ta în România – prima, de altfel, pe aceste țărâmură – și să prelungim parte din cele povestite în cartea ta, „Două milioane de kilometri în căutarea Adevărului”, cu elemente noi, pilduitoare.

Cel care ți-a citit jurnalul de bord al excursului inițiativ sau care te-a întâlnit în conferințe simte îndată că ești un om iubit cu adevărat de Hristos. Cine este, pentru tine, Acest Dumnezeu, Care a intervenit așa, deodată, în toate ale tale, schimbându-le, transfigurându-le, spunând „Stop!” călătoriei tale? Cine este Acest Dumnezeu al creștinilor, Care are o asemenea înrăurire asupra vieții tale?

Eu îl simt în două feluri pe Acest Hristos. În primul rând, mă simt condus și ocrotit de El. Mi se întâmplă mereu, la fel ca aseară, la conferința din Deva, să simt că dintr-odată este prezent, că este lângă mine, iar aceasta îmi dă o încredere enormă, ancestrală în El. Și tu ai copii și știi că, de îndată ce copiii au probleme, vin la tata și la mama. Copilul cade, se lovește la genunchi și repede își strigă părinții. E o încredere deplină, pe care nu o au decât copiii. Exact aceeași încredere o am și eu în Dumnezeu.

*Conducătorul de sclavi*¹ poate să organizeze conferințele cum vrea el, însă tot Dumnezeu este Cel care le rânduiește și le împlinește. În Bulgaria, tot în cadrul unui turneu de conferințe, nu au venit deloc traducătorii stabiliți a mă însoți în întâlniri, de pildă. Însă, până la urmă, au venit alții, care erau, de fapt, mult mai buni decât primii. Când am fost părăsit de soția mea, a venit una de o mie de ori mai bună! Și nu am cuvinte să vă spun ce

¹ Formulă cu care Klaus obișnuia, în infundabilul său umor sănătos și drăgăstos, să îl numească pe Romeo Petrașciuc (Editura *Agnos*), organizatorul turneului din România, turneu care s-a dovedit, prin mulțimea întâlnirilor, nu de puține ori, cu adevărat epuizant.

e Nickica² pentru mine! Și atunci, înainte, a fost bine, am avut parte de dragoste. Dar ce am acum e de nedescris! A ști că te afli într-adevăr în mâna Lui e un sentiment așa de liniștitor și de minunat!

Prin această grijă a lui Dumnezeu, au căzut de la mine toate *de ce-urile*: *De ce permite Dumnezeu atâtea? De ce e atâtea nedreptate? De ce mor copiii? De ce nu e mai multă bunătate în lume?* Toate întrebările au dispărut prin prezența lui Dumnezeu! Acesta este aspectul pozitiv.

Cât despre celălalt aspect, el este și mai pozitiv, deși este negativ. Convertirea trebuie să ți-o imaginezi în felul următor: un om care trăiește fără Hristos e ca o casă veche, prin care bate vântul, de pe care cad țiglele, în care plouă. Având geamurile sparte, păianjenii pătrund înăuntru, covoarele putrezesc și încet-încet casa cade în paragină. Întregul complex al păcatelor îl mănâncă pe vechiul om și îl distruge în final. Atunci când te convertești, nu vine nicio baghetă magică ce te atinge și – gata – te-ai transformat într-un palat! Ești aceeași casă veche și atunci când te convertești, dar, prin faptul că ai schimbat proprietarul, se schim-

² Soția lui Klaus, despre care autorul va face amintire de multe ori în cadrul acestor convorbiri și despre care va vorbi mereu cu o fascinantă admirație.

bă unele lucruri. Proprietarul cel vechi era lipsit de dragoste și lăsa ca totul să se strice, pe când cel nou își iubește proprietatea, așa că pune din nou țiglele, pune din nou geamurile, aspiră covoarele și renovează totul. Tocmai această renovare înseamnă „a înnoi”. Dar până la sfârșitul vieții, pas cu pas, se găsește mereu altceva de renovat: după cum spuneam, nu te transformi dintr-odată într-un palat. Fiecare proprietar știe că poate să vină iarăși o furtună cu grindină care să strice acoperișul și că mereu va trebui să investească în reparații.

Atacurile diavolilor sunt ca această grindină. Din vreme în vreme, mai iese la suprafață vechiul Adam sau vechea Evă. Dar, pentru că proprietarul este unul plin de dragoste, nu obosește niciodată să se reapeuce de treabă. El nu spune că nu are niciun sens să repare ce s-a stricat, că oricum va mai veni o ploaie cu grindină și iar se va strica, ci, îndată după furtună, devine activ și repară totul. Tocmai pentru că proprietarul vede aceste spații putrede din casă sau din suflet – în cazul acesta, „casă” este simbolul sufletului –, îl face pe om atent, spunându-i: *Hei, grijă, acolo te strici!* Iar ceea ce ne strică sunt patimile.

Totuși, dacă cheia unei adevărate raportări la Hristos stă în perseverența aceasta a

renovării continue a casei sufletului nostru, de ce atât de puțină lume are vreme astăzi de Dumnezeu?

Eu nu cred că oamenii obișnuți, care vor să fie creștini, au probleme cu cele opt porunci ale lui Moise. Aceste opt porunci pot fi împlinite cu ușurință, de obicei, de orice creștin. Dar Dumnezeu ne-a dat zece porunci, iar pe primele două nimeni nu le poate împlini: *Să-L iubești și să-L slujești pe Dumnezeu cu toată puterea ta.* E un lucru pe care nimeni nu a reușit să îl facă vreodată. Până și părintele Sofronie spunea că e un lucru cu neputință pentru om. Pentru că, de îndată ce mă gândesc la altceva decât la Dumnezeu, am lucrat împotriva primei porunci.

Cât despre a doua poruncă – *Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși* –, și aceasta e, de obicei, problematică pentru majoritatea creștinilor. Dumnezeu știe, însă, lucrurile acestea și are dragoste și milă de noi; știe că suntem niște bieți Adami plini de mizerii și atunci ne spune, cu îngăduință: *Bine, nu sunteți în stare să țineți primele două porunci, dar măcar cu următoarele descurcați-vă.*

Dar apoi se întâmplă următorul lucru, care e partea cea mai grea a relației cu Dumnezeu. Și care, așa cum mă privește pe mine,

privește pe fiecare dintre noi. A venit odată la Hristos un tânăr și L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a ajunge în Împărăția Cerurilor. Și Hristos i-a spus să țină poruncile. Tânărul i-a răspuns că nu e nicio problemă, poruncile le ține. Însă tipul acela avea problema cam mare că era destul de bogat și atunci Hristos a pus degetul pe această bogăție a lui și i-a spus să o împartă la săraci. Iar Evanghelia ne spune că tânărul a plecat întristat, pentru că dumnezeul lui erau banii.

În cele zece porunci, nu ni se spune să nu avem bani. Nu e păcat să ai bani și, de aceea, tânărul nostru nu a mințit când a spus că ține poruncile. În Statele Unite, de exemplu, există atâția oameni grași, încât ar trebui să se inventeze o a unsprezecea poruncă: *Să nu mai mănânci atât!* Vedeți, tocmai asta este ceea ce noi numim patimi și ele sunt cele care îl strică și îl despart pe om de Dumnezeu. Oamenii, adeseori, dacă țin cele zece porunci, spun repede că sunt creștini buni, dar au accese de mânie, vorbesc lucruri rele despre alții, se uită la filme porno, strâng bani, mănâncă prea mult – acestea sunt patimile! Și dacă într-adevăr ne dorim o relație cu Hristos, El, prin Sfântul Duh, arată omului aceste patimi. Și atunci căpătăm o cu totul altă viziune asupra propriei persoane.

Culmea este că oamenii care țin cele zece porunci devin repede farisei, încep să arate cu degetul spre ceilalți: *Ia uite cum se poartă ăla, ia uite ce face...* Biblia ne spune că oamenii aceștia văd paiul din ochiul cealuit, fără a vedea bârna din cel propriu. Și eu mai cred ceva: în general, cei pe care noi îi numim prieteni nu ne spun adevărul, pentru că vor să păstreze prietenia cu noi. Astfel, adevărul îl auzim foarte des de la dușmani, dar acesta e un adevăr pe care nu îl acceptăm tocmai pentru că nu vine de la prietenii noștri. Uite, de exemplu, tu nu ești prietenul meu, de aceea îți spun *conducător de sclavi (râde)*. Ca prieten, nu poți să reproșezi mereu unei persoane ceva. Dar, dacă avem cu adevărat dragostea lui Hristos, atunci putem. E un lucru care, însă, nu funcționează decât atunci când suntem renăscuți. E mereu la fel: dacă suntem creștini numai prin certificatul de botez, lucrurile nu funcționează.

Așa e viața mea cu Dumnezeu: nespus de binecuvântată.

La ceva vreme după convertire, mi-am dat seama că viața nu îmi e chiar așa de roz cum mi-o imaginam. Crezusem că, nemaivoid să am de-a face cu satana, l-am luat pe vechiul Adam cu mine, l-am legat într-un sac, am mers cu el pe mare, l-am

aruncat peste bord și pe urmă m-am întors pe țarm. Dar vechiul Adam, care înoată bine, imediat m-a prins din nou. Și iarăși a apărut! De el nu scapi ușor! Când am descoperit treaba asta, că el e încă prezent, am alergat la părintele Sofronie. Părintele Sofronie mi-a spus să nu mă tem, că nu am pierdut harul, doar că el a luat o altă formă. Chiar și părintele Rafail³, acum, când am povestit așa de mult, mi-a spus că faptul că un om își recunoaște păcatul e deja primul mare dar al lui Dumnezeu. Însă trebuie să recunoaștem că este un dar cam incomod.

Ne-ai vorbit de dragostea lui Dumnezeu și apoi de tânărul din Evanghelie, care vine și întreabă ce să facă să dobândească Împărăția Cerurilor. Hristosul Acesta Care cere totul – tânărului din Evanghelie îi și spune, de fapt: „Vinde tot ce ai și-Mi urmează! – nu e un Dumnezeu excesiv de orgolios, de subjugant? Dragostea de genul acesta, pe care și-o manifestă asupra noastră, nu e o dragoste bolnăvicioasă, geloasă?”

Hristos nu Se mulțumește cu jumătate din inima noastră. El o vrea întreagă, fierbinte sau rece.

³ E vorba de părintele Rafail Noica, la care Klaus va face foarte des referire în paginile acestei cărți.

Am întâlnit sataniști, de care se temeau creștinii din Elveția, care făceau tot felul de spectacole foarte dure. Unul dintre ei își trecea ace de siguranță prin brațe, de jos până sus, lăsându-se ridicat într-un copac, în formă de cruce, ca să curgă sângele lui pe oameni. Și am fost chemat cândva să cânt la chitară la un târg din Elveția – un târg din acelea cu standuri pe străzi. Am auzit că și satanistul acela e acolo și își face *show*-urile, dar niciun creștin nu a avut curajul să se ducă să-i spună ceva. Toți l-au ocolit, sperând că se va întâmpla ceva dacă voi veni eu. Erau oameni adunați în fața standului meu, la fel cum au fost ieri adunați în sala de conferințe, și, deodată, în timp ce cântam, am simțit o privire puternică ațintită asupra mea. Se amestecase și satanistul printre oameni și mă privea, dorind să ajungă la mine. Într-adevăr, el era. Îndată am făcut o pauză, am coborât la el, l-am luat în brațe și am observat că e fratele meu. Și atunci, mi-a spus: *Când tu îți termini programul și eu îl termin pe al meu, hai să ne întâlnim în garderobă.* Pe la miezul nopții, a terminat. Era plin de sânge și am mers la el în garderobă, spunându-i că mi se pare un tip grozav și că îmi place foarte mult de el. Și cred că un an mai târziu s-a convertit